

Danmarks befrielse

Karl Nolsøe, sum luttók í donsku móttstøðurørsluni skrivar um minniligar hendingar frá døgnum 4. og 5. maí 1945, tá hersetingin av Danmark endaði.

Bessie Smith sang: »My new man has left me«, í studenterhuset, Finlandsgade på Amager.

6 unge í alderen frá 20 til 22 ár í et lille hummer med divan, sofabord, reol og grammofon.

Der var intet vindue og luften var tyk skønt døren lejlighedsvis var på klem.

Militærgrupperne havde fået besked om at være i højeste alarmeredskab.

Vi vidste at snart måtte der ske et eller andet som ville medføre vores indsats.

Sammenstuede ventede vi i spænding og nervøsitet og spillede skak, kort, læste, snakkede og sov.

Vi havde ventet i en uge, snart måtte der ske noget.

Hver aften gik gruppelederen hen for at blive orienteret om situationen af delingslederen.

De allierede styrker nærmede sig, ville der blive invasion?

Hvordan skulle vi understøtte den og hvor?

Ville tyskerne kæmpe?

Disse spørgsmål og mange andre blev vendt og drejet. Om aftenen og i løbet af natten hørtes af og til fjerne eksplosioner og nær ved maskinpistolssalver og spredte skud.

3. maj da gruppelederen åbnede yderdøren for at skulle ud på den sædvanlige orienteringstur lå en død mand udenfor.

Næste aften hørte vi støj og råb oppe fra første sal.

London havde sagt at der ville komme en vigtig meddelelse. »De tyske styrker i Holland, Nordtyskland og Danmark havde overgivet sig og våbenstilstanden ville træde i kraft fra kl. 8.30 5. maj.

Vi hev skoene på, samlede vores sager og løb efter gruppelederen i retning af Holmbladsgade.

En fuld linie 5 sporvogn bremsede hårdt op da vognstyreren så os. Vi blev hevet ombord, kysset og omfavnet af mennesker, vi aldrig

havde set og kørte ned gennem den overfyldte jublende gade med oplyste vinduer.

Vi stod af halvvejs nede i gaden og gik op og ind hos vores delingsfører, som vi nu fik at vide hed Johannes Kjærgaard. Han var gammel spaniensfrivillig og havde været vores våbeninstruktør.

Lejligheden var allerede fuld af glæde og lykkelige mennesker, der var i færd med også at fejre ægteparrets Kjærgaards sølvbryllup.

Vi fik straks armbind, der var blevet klippet i stykker og påsyet ensfarvede mørkeblå bind for at række bedre. Til at begynde med var der ikke nok hele trefarvede bind til alle, så vi de første måtte tage til takke med de her.

I den ene stue var der forskellige slags håndvåben og mangeartede uniformdele, som vi kunne tage af.

De fleste opholdt sig i den

Karl Nolsøe var sjálvur virkin í donsku móttstøðurørsluni

anden stues glade selskab. Sølvbruden stod i døren mellem stuerne og støttede sig til karmen, da der lød et skud, projektilet borede sig in i dørkarmen lige ved hendes kind. Der blev dødsensstille et øjeblik, men kun et øjeblik, så kom feststemningen tilbage.

En uøvet havde fjaaset med et gevær i den anden

stue. Henad morgenen var alle søvnige eller sovende.

Kl. 10 stillede vores kompagni B.1. op i Ungarnsgade, hvorfra vi marcherede ad Amagerbrogade til Prinsessegade og blev inkvarterede på Christianshavns Gymnasium lige overfor Bådsmadsstrædes kaserne.

Vores opgave var at overvåge og kontrollere kaserne. Flere patruljer blev udsendt for at varetage denne opgave.

Andre opholdt sig i gymnastiksalen hvor mange var travlt beskæftigede med at male røde stjerner foran på deres hjelme.

Stemningen var selvsikker og høj.

Vores kompagni B.1. hørte til AMPA = Amagerpartisaner, Københavnsledelsens militærafsnit IV.

80% af afsnit fires mandskab var organiserede kommunister eller sympatiserende.

Det varede ikke længe så blev vores udsendte patruljer beskydt fra huse udenfor kaserne og forstærkninger blev sendt til støtte for patruljerne.

Da vores patruljer besvarede ilden tog beskydningen til og kom nu også ind fra kaserne.

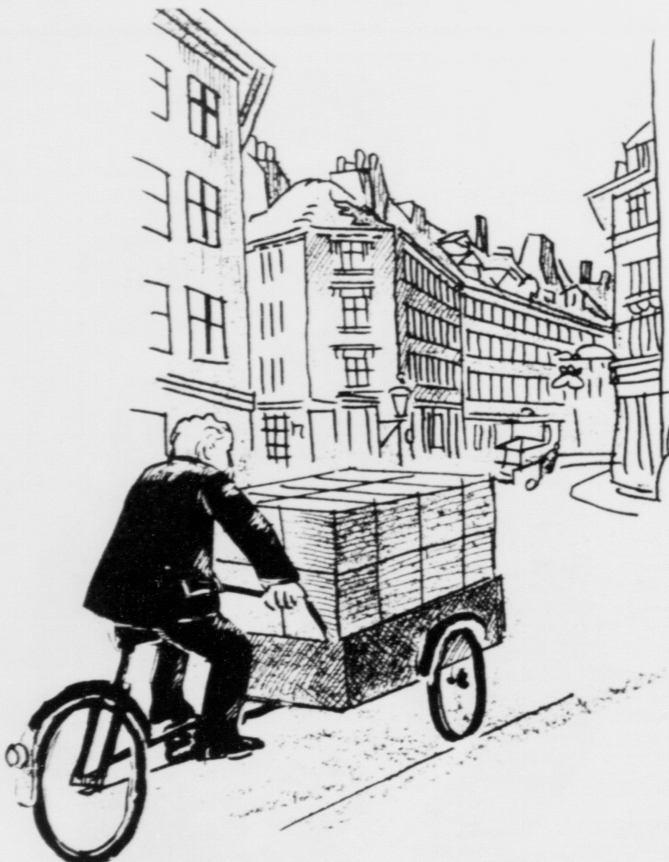
Den fjendtlige ild blev så heftig, at vi ikke kunne få vores patruljer hjem igen.

Villy Trosborg, vores kompagnichef, og nogle andre tog en fodfolkskanon og placerede sig i et gadekryds et par hundrede meter henad Prinsessegade med kaserens plankeværk på højre hånd.

Beskydningen tiltog i styrke og et projektil gik igennem kompagnichefens hjelm forfra.

Villy Trosborg lå død i gadekrydset.

Reimer Madsen sad i Venstre fængsel for at blive henrettet, men blev ved våbenstilstandens indtræden løsladt og sluttede sig ved middagstid til vores kompagni, hvor vores piger

Karl á veg gjøgnum Keypmannahavn við duplikatorpappíri til blóð. Tað var keypt frá Levison. Úr bókini Stríðsárini eftir Niels Juel Arge.

Í Vestara Fongsli fingur fangarnir ikki nógv at eta. Hesir fingur eplasúpan. Úr bókini Stríðsárini